

CONTINUACIÓ

L'Alba i el Dídac van marxar sense mirar enrere amb llàgrimes als ulls. Ho havien perdut tot; no sols la casa, sinó gent amb qui parlar, amics i familiars... no ho podien assumir. L'Alba va decidir anar al poble més proper, per veure si estava tot igual de derruït i ensorrat. I efectivament, ho estava.

En Dídac es va posar a plorar immediatament a les vistes del poble destrossat. No parava de sanglotar i l'Alba s'estava posant nerviosa, perquè estava intentant endevinar què havia passat.

-El papa i la mama són morts, oi?- va dir el Dídac mentre recolzava el cap sobre l'espatlla de l'Alba.

-Sí; però pensa que ara hi hauran uns estels al cel que brillaran amb tanta força que no t'oblidaràs mai d'ells. Igual que les meves pròpies estrelles.

En Dídac va fer un petit somriure de tendresa mentre mirava a l'horitzó (perquè vivien un poble proper al mar) i es va aixecar amb energia; assecant-se les llàgrimes i va dir:

-Vinga va, siguem una mica positius. Vols anar a la platja? Així podem veure si hi ha algú viu allà. Haurem de passar pel bosc i per la ciutat aquella que mai me'n recordo del seu nom.. com era?

-Salionç?

-Això! T'hi apuntes? Si sortim ara arribarem al vespre! Va!!!

-No tenim res a fer i fa temps que no vaig a la platja... Espero que el teu camí sigui curtet...

I així va ser com van començar el seu camí junts.

En el camí van parlar de tot! De l'escola, del futbol, del poble... No paraven de xerrar... Se'ls hi va fer curt, fins i tot, el viatge.

"Bosc de Faron" era lo que posava a l'entrada de l'enorme arbrada que hi havia al davant dels ulls dels dos joves després d'haver caminat 2 hores.

-Em se aquest camí de memòria! El feia cada dissabte amb la mama. Haurem de travessar el bosc i després girarem a la dreta. Som-hi! -va dir el Dídac tot emocionat.

L'Alba encara rumiava que era el que havia succeït. Allò que va veure volant eren OVNIS? O potser uns avions de les forces aèries dels Estats Units? Però per què va canviar tot en 2 segons mentre estaven a la bassa?

Mentre el Dídac passejava tranquil i cantant, l'Alba pensava què era lo que podia haver estat, però de repent, una ombra molt fosca i monstruosa ens va tapar el Sol. L'Alba va mirar dalt per veure què era el que no permetia que

passes el llum, i lo que va veure era inversemblant. Eren les cases del poble volant! Justament passava la casa d'en Dídac. Ell va intentar alçar la mirada, però l'Alba li va impedir.

-Què era? Eren Aliens?

-No, tranquil. No era res viu... vinga va, vols jugar a les paraules encadenades? Se'm dona molt bé, eh.

Una distracció faria que en Dídac no penses en què podia haver estat allò. L'Alba hagués preferit no saber-ho...

Van acabar de traspasar el bosc i van veure els grans edificis ensorrats al sòl de Salionç, els cotxes aixafats com llaunes de refresc i persones ensangonades al terra. Van haver de passar ràpid, no volien recordar als pares.

-Alba, allò que vola no és l'institut?- va dir el Dídac mentre senyalava al cel.

No sols volaven cases, sinó que més edificis, com l'institut...

De repent, el terra es va començar a moure i l'edifici del costat es va reconstruir i va sortir volant en direcció a la platja, com les cases i l'institut. Ràpidament, les mirades de l'Alba i en Dídac es van trobar, i van arrencar a córrer cap a la platja de Rosamar.

Les ones trencant en el penya-segat no era l'única cosa impactant que es podia veure en aquella petita cala. No és fàcil d'explicar, era un tornado ple de tots els edificis dels pobles... com un imant. I no paraven d'arribar escoles i cases. També es podia observar una petita nau rodona sota d'una pedra a la llunyania de la platja.

Quan l'Alba ja s'havia donat compte, el Dídac ja no estava amb ella. Havia corregut fins arribar a la nau i hi estava entrant. No hi havia ningú que la vigilés; estava tot desert. Era tot ple de botons i palanques.

-Dídac! Que fas aquí? Hem de marxar!- va cridar l'Alba des de fora de la nau cansada de tant córrer.

-Però deixem tocar algun botó...

Va tocar el botó vermell més gran que hi havia i la nau es va tancar sobtadament i va començar a levitar... L'Alba va començar a cridar i intentar obrir la porta. Però ja era massa tard; en Dídac va marxar volant mentre que l'Alba es trobava sola enmig d'aquella cala juntament amb un fenomen meteorològic indefinible.

IRENE GARCÍA RODRÍGUEZ 2nB

2n Premi de 2n d'ESO